

Nena Turner

Čierna princezná a ryšavý poddaný

Kniha druhá

Nena Turner

Čierna princezná a ryšavý poddaný 2

2015

Autorské práva

EKNIHU napísal © Nena Turner, MMXV; Obálka: © [Dominika Uličná](#), MMXV; Vydavateľ elektronickej knihy: © [Elist s.r.o.](#); EKNIHU zostavil: [Tibor Repček](#).

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8171-079-7

Pod'akovanie

Ďakujem veľmi pekne všetkým, ktorí mi verili a stáli za mnou. Len kvôli nim som nezvesila hlavu, ale splnila si svoje sny.

1. Posledné steblo trávy

NENA:

Kráčala som hore schodmi na poschodie Oliverovho a môjho domu. Otvorila som dvere spálne a pozerala sa, ako hádže veci do cestovného kufra.

„Pomôžem?“ ponúkla som sa.

„Nemusíš,“ odpovedal a upriamil na mňa pohľad, „tvoj otec je úžasný. Keby nebolo jeho, lekári ma nepúšťajú tak často domov.“

Áno, iní pacienti z onkológie boli hospitalizovaní častejšie ako Oliver. Vďaka známostiam mojich rodičov bol doma, pokiaľ nebolo vážne nevyhnutné, aby ležal v nemocničnej izbe.

„Vieš... chcela som sa s tebou porozprávať.“

Prestal sa baliť: „Áno, láska?“

Podišla som k nemu a pohľadila ho po tvári. S rukou na nej som vnútorne predychávala pocit bezmocnosti, aby som sa nerozplakala.

„Pozajtra odchádzaš na dlhý čas do nemocnice. Budeš po transplantácií a budeme od seba odlúčení. Chcem, aby si si tieto dva dni zapamätal a nikdy na ne nezabudol.“

Usmial sa a objal ma: „Ty si mi dala toľko prekrásnych dní a chvíľ ako nikto. Odkedy som znovu ochorel, nemyslím na nič iné, len na teba. Na tvoje devätnáste narodeniny, na náš prvý bozk, na večeru s rodičmi, na moje narodeniny, na ples, na zásnuby, na svadbu... Nen, mohol by som takto vyratúvať celý deň. Staráš sa o mňa s takou láskou a odovzdaním, že si neviem predstaviť život s niekým iným. Dokonca, keď som v nemocnici a nemôžeš sa o mňa starať, voláš rodičov, aby presvedčili lekárov nechať ťa pri mne. Zbožňujem ťa. Milujem. A neviem sa dočkať, keď vyzdraviem a všetko ti oplatím. Zaslúžiš si viac, ako ti dávam, a prisahám, že po vyliečení ťa budem dlhé roky nosiť na rukách.“

Bolo to pre mňa veľmi ťažké obdobie. Potajomky som plakala, vnútorne kričala a obviňovala Boha a všetko nadprirodzené, pretože som nedokázala nájsť odpovede a vinníka toho všetkého zlého, čo sa Oliverovi dialo. Nenávidela som pohľad, keď trpel pre chorobu, alebo liečbu, no potom povedal veci ako tieto, a moje všetky starosti a hrozné myšlienky zmizli. Bola tu len obrovská láska, ktorú som cítila v srdci a vedela som, že on je na tom rovnako.

„Nen, neplač,“ šepkal mi.

„Ja plačem od šťastia. Zároveň ťa obdivujem. Si dokonalý vo všetkých ohľadoch a smeroch.“

„To ty si dokonalá. A vieš, čo na tebe najviac zbožňujem?“ pozrel na mňa s pobavením v očiach.

„No?“ zaujímalo ma.

„Tvoju nízku a drobnú postavu.“

„Vážne? Prečo?“ bola som prekvapená.

„Lebo ťa môžem celučičkú objasť,“ trošku ma nadvihol a vážne objímal. Cítila som sa prekrásne a položila si hlavu na jeho hrud'. Bol slabý, vyčerpaný, zmorený chorobou, liekmi, a napriek tomu mi chcel ukázať, že som jednoducho... jeho.

„Čo by si chcel robiť, kým pôjdeš do nemocnice?“

„Neviem. Nerozmýšľal som nad tým. Chcem byť prsto s tebou.“

Ako to povedal, hneď som dostala nápad a moja fantázia sa roztočila na plné obrátky.

„Už viem,“ pobozkala som ho a utekala do pivnice nájsť potrebné veci. O desať minút sme v šere podvečera kráčali lesom a na chrbte som niesla potrebné deky a Oliverove nevyhnutné lieky.

„Vládzeš?“ pýtala som sa dookola.

„Áno, neboj sa,“ uisťoval ma Oliver, a tak som pokračovala v ceste až k vodopádu, kde mi kedysi zachránil život. Keď sme tam konečne došli, usmiala som sa na neho a nadšene rozprestrela na zem

dve deky, jednu na druhú, aby nám náhodou od zeme nebolo chladno. Oliver si sadol a prikryla som nás ešte ďalšou dekou.

„Je to dokonalé,“ vyslovil Oliver a s iskričkami šťastia v očiach hľadel na vodopád. Pomaly sa stmievalo, ležali sme pod nebom a šepkali si krásne slová. Cítila som sa magicky a povedala si, že presne takto o rok sa sem vrátíme. Rozhodne. Verila som, že transplantácia bude úspešná a všetko zlé pominie.

„Nie je ti zima? Pôjdeme domov?“ opýtala som sa opierajúc si hlavu o jeho rameno.

„Nie. Dnes tu budeme spať.“

„To vážne?“ rozosmiala som sa.

„To smrteľne vážne.“

Ticho sme takto ležali, počúvali vodopád, a ako som mala hlavu na jeho hrudi, cítila som, ako dýcha, a počula, ako mu bije srdce. Milovala som len takto, bez slov ležať a pri týchto zvukoch si hovoriť, že žije. Že napriek jeho problémom je pri mne a že choroba je len dočasný problém, ktorým si musíme spoločne prejsť. Jeho dych sa postupne spomalil v pravidelnom intervale a vedela som, že od únavy zaspal. Prikryla som nás ešte viac, aby mu nebolo zima, pobožkala ho na pery, v objatí taktiež zatvorila oči a zaspala.

Na druhý deň:

Zobudila som sa na pohyb vedľa mňa. Otvorila som oči a Oliver sa v spánku pohol. Usmiala som sa, opatrne sa posadila a vybavila si pár esemesiek, ktoré som začala posielat' ešte včera večer.

„Čo je?“ počula som Oliverov hlas.

„Nič,“ zahovorila som a položila mobil, „len som sa pozerala, koľko je hodín. Nie si hladný? Môžeme sa pomaly vrátiť domov.“

„Tak dobre. Ale tu bolo krásne,“ postavil sa. Potom zatvoril oči a rýchlo si sadol.

„Oliver?“ vystrašilo ma to a podoprela som ho.

„Nič. Len sa mi trošku zatočila hlava,“ zhlboka dýchal.

„Zvládneš cestu domov? Naješ sa, aby si nabral sily, a zapiješ lieky.“

Prikývol, pomohla som mu na nohy a spoločne sme sa vybrali do nášho domu.

Navarila som obed, najedli sme sa, a kým Oliver spal, ja som organizovala môj plán. Nieкто zazvonil pri dverách a utekala som otvoriť.

„Ahoj,“ pozdravila som Jamesa, „postaráš sa o to?“

„Spoločni sa. Bude celý bez seba,“ tváril sa tak radostne, ako som u neho už dlho nevidela.

„To dúfam a ďakujem,“ vzala som potrebné veci a hodila ich do auta. Naštartovala som a mohla sa začať druhá fáza plánu. Zastavila som pred našou bývalou školou a vystúpila. So šatami a všetkým v rukách som vkráčala do telocvične. Tam už Kris a Emily pripravovali repráky na hudbu.

„Ahojte!“ zakričala som.

„Jéééj. Ahoj, moja!“ pribehla ku mne Emily a vyobjímala ma presne tak, ako to vedela jedine ona.

„Ďakujem,“ smiala som sa.

„Som taká nadšená z toho, čo sa chystáš pre Olivera urobiť,“ skoro lietala a zatlieskala.

„Aj ja. Dúfam, že ho to poteší.“

„Určite áno,“ pridal sa Kris a tiež sa so mnou zvitál.

„Ako ste presvedčili školu, aby vám dali kľúče od telocvične?“

„Jednoducho. Kto mne odolá?“ sebaisto povedal Kris a musela som uznať, že mal pravdu. Vždy dosiahol, čo chcel. Tak som sa šla pripraviť a oni dvaja zatiaľ doriešili hudbu. Postupne prichádzala Oliverova rodina a bola som si istá, že sa mu prekvapenie bude páčiť. Dominik, Klára, ich dcérka, Emily, Kris, Kora, Karol a, samozrejme, ich rodičia.

Potom presne v ten okamih, ako som si to predstavovala, otvorili sa dvere telocvične. Vošli James

s Oliverom, ktorý mal prekryté oči šatkou. Všetci sme boli ticho a pristúpila som k nemu. Chytila som šatku a pomaly ju rozviazala. Dala som mu ju dole. Otvoril oči a ostal ako obarený.

„Preboha,“ vložil tvár do dlaní a rozplakal sa.

„Neplač, lebo budem aj ja,“ leskli sa mi oči.

Zdvihol na mňa uplakaný pohľad: „Moja rodina, ty v šatách z novoročného plesu... myslel som si, že včerajšie prekvapenie neprekoná nič, no... si prekrásna a netuším, ako mám slovami dostatočne vyjadriť, ako veľmi ťa milujem. Také slová ešte človek nevymyslel.“

„Nehovor nič. Len si to užívaj,“ pobožkala som ho a všetci začali tieskať. Usmievala som sa šťastím a začala hrať hudba. Až do večera sme si to užívali a znovu som si myslela, že nám patrí celý svet a nič zlé sa stať nemôže. Opakujem sa? No v tom období som si to často snažila vsugerovať.

Na druhý deň:

Kráčali sme s Oliverom nemocničnou chodbou až na koniec a držali sa za ruky. Stískala som mu ju a druhou rukou ťahala kufor na kolieskach. Svižne som otvorila dvere izby a uvidela posteľ, skriňu, stolík, stôl a dve stoličky. V duchu som si povzdychla a opakovala si, že to Oliverovi pomôže. Že to robíme pre jeho dobro. Transplantácia bola úžasná nádej.

„Pomôžem ti vybaľiť,“ pozrela som na Olivera oblečeného v rifliach a zelenom tričku - prikývol. Položila som kufor na bielu posteľ a otvorila ho. Začala som vyberať oblečenie a Oliver ho ukladal do skrine.

„To najdôležitejšie,“ zažartovala som a vytiahla notebook odložený v obale.

Podišiel ku mne, ako som stála pri posteli, a zozadu ma chytil za boky: „Budeme si denne volať cez skype. Zvládneme to, uvidíš.“

„Ja viem. Len je to zložité. Ale zvyknem si. Nech to máme konečne za sebou.“

„Aj toho sa dočkáme,“ pobožkal ma na líce a konečne som sa usmiala. Otočila som sa a silno ho objala. Chcela som si tento pocit zapamätať do konca života. A zvládať ťažké časy s touto spomienkou. Pretože mi to dodávalo silu.

Škoda len, že tento pocit mi ostal, len kým som došla domov. V obývačke som si sadla do ticha, svietila mi len lampa a ja som hľadela na Nelu, ako sa hrá s loptičkou, a Bert ležal vedľa mňa. Prepadol ma neskutočný smútok. Bola som sama. Neskutočne sama v opustenom dome. Aspoň som si tak pripadala. Psychicky mi to vôbec nerobilo dobre. Postavila som sa a odišla do kúpeľne. Zasvietila som a pozerala do odrazu v zrkadle. Po lícach mi začali stekať slzy a pomaly sa mi roztekali čierne očné linky. Rozplakala som sa a sadla si na zem. Oliver bol moje všetko a jeho utrpenie bolo aj moje utrpenie. Po chvíli zúfalstva ma premohla slabosť a otočila som sa nad vaňu. Začala som zvracať. Nachádzala som sa v takom stresovom a vypätom období, že sa moje telo správalo po svojom. Po tom všetkom som sa postavila, opláchla si tvár, ústa a znova zúfalo hľadela na svoj odraz v zrkadle.

20.8.2012:

Keď som si , ležiac v posteli, predstavovala tento okamih, myslela som si, že budem šťastná a plná nádeje. No keď nadišiel, nejako som sa triasla od strachu a nevedela nájsť nijaké pozitívum. Oliver totiž dostal vysoké dávky chemoterapie. Museli mu jeho chorú kostnú dreň pred transplantáciou zničiť. Veľmi trpel. A ja s ním. Keď som denne videla, aké má bolesti a ako nevládze, ubližovalo mi to. Bolelo ma to. Trpela som aj ja. Teraz, keď mu dávali Jamesovu dreň a nemohla som byť pri ňom, zišla som dole do nemocničnej kaplnky a sedela tam.

„Prečo si to dopustil? Ak tak veľmi ubližuješ Oliverovi, aspoň teraz sa pochlap a pomôž, prosím. Spravím hocičo,“ hovorila som si v hlave. „Pomôž mu. Inak umrie, a to nechcem... prosím s láskou v srdci.“

Po jeho chemoterapii sme sa láskavo a jemne božkali. Potom ostal v špeciálnej izbe, aby nedostal

infekciu. A ja som pri ňom nemohla byť. Sedela som v kaplnke a cez slzy sa dohadovala s Bohom.

„Ahoj," ozvalo sa. Pozrela som za seba. V uličke stál Kris. Prikývla som. Sadol si ku mne.

„Zľakol som sa, kde si."

„Snažím sa dohodnúť Oliverov život," vysvetlila som pokojne.

Chytil ma za ruku. Pozrela som na neho a potom sa o neho opatrne oprela. Znamenalo to pre mňa veľmi veľa. Že som v tom najhoršom nebola sama.

„Už mu dávajú zdravú kostnú dreň. Vyzdravie, uvidíš," hladil ma po ruke.

Prikývla som a zatvorila oči. Predstavovala som si peknú budúcnosť. Teda aspoň som sa o to snažila. Sedeli sme vedľa seba bez jediného zvuku. Akoby ticho naozaj liečilo.

„Na čo myslíš?" spýtala som sa.

„Že odteraz Olivera nebudem nechávať vyhrávať v stolnom futbale. Keď vyzdravie, vypije si to za celý ten čas."

Rozosmiala som sa a vedela som, že túto vetu si zapamätám navždy. Akoby som sa spamätala a svet zrazu nevyzeral tak šedo.

Pozrela som mu do očí a uplakane sa usmiala: „Ďakujem."

„Vždy tu pre vás budem," dal mi pusku na líce.

02.9.2012:

Kráčala som chodníkom, vedľa mňa behala Nela a myslela som, ako vždy, na Olivera. Ležal stále v nemocnici a doma som sa cítila neskutočne osamelo. Samozrejme, že som písala poviedky, ako obvykle, keď som psychicky padla na dno, a s Oliverom volala cez skype. Aspoň to som mohla. Hneď ako mi to zišlo na um, rozvibroval sa mi mobil. Usmiala som sa a zdvihla.

„Ahoj, láska," ozvala som sa.

„Ahoj, miláčik. Chýbaš mi. Čo robíš?" hovoril cez telefón Oliver.

„Som na prechádzke s Nelou. Aj ty mi chýbaš. Veľmi, preveľmi. Ako sa cítiš?" zaujímala som sa a snažila sa znieť optimisticky.

„Lepšie. Dá sa to vydržať. Nevieť sa dočkať, keď sa zas vrátim k tebe domov. Tvoja vôňa, tvoj dotyk, všetko mi chýba," rozprával úprimne láskavým hlasom.

Zastala som a stiahlo mi plúca. Celkovo mi došiel dych. Hlas sa mi trochu rozochvel.

„Ani nevieš, čo by som dala za tvoj jediný dotyk. Cítim sa tak opustene," roztriasla som sa.

„S nikým sa nestretávaš?"

Povzdychla som si: „Nie. Ja chcem len teba."

„Nen, nebuď smutná. Zavoláme si cez skype a bude nám obom lepšie."

„Som zvyknutá byť s tebou," priznala som pravdu, „stále. A o to ide. Aj keď si bol v nemocnici, denne sme sa videli z očí do očí. Nie len cez debilný monitor. Pozri... chápem, že ide o liečbu, ale prosto to neznášam najlepšie."

„Ani ja. Ale musíme tým prejsť."

„Prepáč. Správam sa sebecky. Ide o teba, tvoje zdravie, a to je hlavné. Dala by som za teba aj svoj život, takže toto zvládnem," snažila som sa hovoriť pozitívnym tónom.

Rozosmial sa: „Si ten najúžasnejší človek, miláčik."

„Nie. To ty," protirečila som a stála si za slovami.

30. 9.2012:

Vyšla som z auta a utekala cez hlavný vchod do nemocnice. Nastúpila som do výt'ahu a nervózne sa nechala vyviezť na druhé poschodie. Z výt'ahu som opäť vybehla a za rohom zastala. Na konci chodby som uvidela stáť človeka, ako sa rozpráva so sestričkou. Bol oblečený v rifliach, hneďom tričku so smajlíkom na hrudi (môj darček) a v ruke držal modrú mikinu s kapucňou. Vyšli mi slzy a

rozplakala som sa. Sestrička kývla smerom ku mne a Oliver sa na mňa pozrel. Hneď som sa za ním rozbehla a silno ho objala.

„Konečne!“ nedokázala som prestať ronit' slzy.

„Konečne,“ zopakoval a držal ma silno v objatí.

„Som taká rada, že ideš domov. Konečne nebudem na manželskej posteli spať s kocúrom a so psom, ale so svojim manželom,“ šepkala som mu šťastne.

Stisol ma ešte silnejšie a zhlboka sa nadýchol.

„Presne takto si ťa pamätám. Parfum, vôňa vlasov, ich hebkosť, prsto ty.“

„Prosím, poďme už konečne domov,“ pozrela som na neho.

„Samozrejme. Ale ešte musím niečo urobiť.“

„Čo také?“ nerozumela som.

Nežne mi utrel slzy z tváre a pobožkal ma. Nieкто by povedal, že sa budem usmievať, no mne sa v tej chvíli otočil celý svet naruby. Ronila som ďalšie slzy a nechcela ho pustiť. Nikdy viac! Nikdy!

„Nechceli sme ísť?“ spýtal sa pobavene.

„Jasné,“ upokojila som sa, „pomôžem ti.“ Vzala som mu veci a pokračovali sme spoločne chodbou až na parkovisko a do auta. Tašky som hodila do kufru a nasadli sme. Popri riadení sme boli obidvaja ticho, no o to čarovnejšie to bolo. Držal ruku na mojej, položenej na riadiacej páke. To nám stačilo. Boli sme emočne a psychicky tak zladení, že slová neboli potrebné. Srdcia to vedeli.

Ako sme sa dostávali stále bližšie a bližšie k nášmu domu, objavovali sa po boku zapichnuté ceduľky so zelenými číslami. Informovali o vzdialenosti k nášmu domu.

„To je nové,“ hľadel zmätene z okna.

„O chvíľu pochopíš,“ sľúbila som.

„Čo? To ty?“

„Ja a James. Uvidíš,“ pozrela som na neho na okamih a ďalej sledovala cestu.

„Čo sa deje?“ netušil.

Neodpovedala som. Keď sme sa dostali pred bránu, bol na nej zavesený transparent:

VITAJ DOMA, OLIVER!

Vystúpil a hľadel na ten nápis. Stojac pred bránou pridala som sa k nemu a objala som ho zozadu okolo bokov.

„Nieкто ťa chce privítať.“

„Ty? Ale veď ty nemáš také detské písmo,“ bol nerozhodný. Vtedy sa otvorila bránička a objavili sa Kora s Karolom.

„To myyyy!!!“ kričali a rýchlo ho objímali. Čupol si, aby ich poriadne objal, a videla som na ňom, aký je zo všetkého nadšený.

Celý deň dopadol tak, že dvojičky a James u nás strávili zvyšok dňa, a spravili všetko, čo Oliverovi videli na očiach. Pozerali sme spolu filmy, rozprávali sa, užívali si prítomnosť a spomínali na spoločné zážitky. V tom okamihu som si neprípúšťala nič iné, ako Oliverovo zdravie.

„Ideme hore?“ spýtal sa, keď som upratovala riad po ich odchode.

„Ešte chvíľočku. Choď sa hore vybalit' a ja som hneď pri tebe.“

Zatiaľ som umyla riad, skontrolovala Nelu, Berta a po pol hodine som vošla do spálne. Oliver ležal na posteli a niečo si prezeral na laptopu.

„Ešte nespíš?“ prisadla som si k nemu.

„Nie. Čakám na teba. Neviem sa dočkať, keď budeme znovu spať vedľa seba.“

Pohladila som ho jemne po tvári a pobožkala. Privinul si ma, schúlila som sa mu do náručia ako klbko a cítila sa neobyčajne úžasne. Stačilo mi, aby bol vedľa mňa, aby ma držal, aby som počula biť

jeho srdce, a ovládl ma neskutočný pokoj. Celé týždne som nespala, a teraz mi stačilo zatvoriť oči, a o minútu som pravidelne dýchala, a bola v ríši snov.

2. Klamné svetlo

10.10.2012:

Nechcelo sa mi tomu veriť, no Oliver bol doma a začal dokonca poriadne jesť. Síce nemal rád obmedzenia, vzhľadom na transplantáciu, no nestážnoval sa. A ja som nabrala druhý dych a s úsmevom varila jedlá, ktoré mal povolené.

„Krásne to vonia," postavil sa za mňa pri sporáku a chytil ma za boky. Presne tak, ako to vedel len on.

„Pripáli sa mi to," smiala som sa a žiarila.

„Už to je," vypol sporák.

„Vážne?" otočila som sa na neho. Začal ma bozkávať a hladil ma pod tričkom.

„Milujem ťa," povedal mi do očí.

„Viem. Už dávno," doberala som si ho.

Chytil ma za ruku a ťahal hore. Nasledovala som ho. Bolo to zábavné a zároveň vzrušujúce. Takého som ho nadovšetko ľúbila.

„A čo tá večera?" smiala som sa.

„Zatiaľ vychladne," zastal až v spálni.

„Nemáš sa namáhať. Už sme to rozoberali," hnevala som sa naoko.

„Myslím, že toto nie je klasifikované ako námaha, ale ako radosť spojená s manželskou povinnosťou."

Rozosmiala som sa ešte viac a začali sme sa vyzliekať. Pomaly a nežne sme sa dotýkali jeden druhého. Lahla som si na posteľ a on nado mňa. Začal od krku a ako vždy to bolo úžasné. Od svadby sme, pre Oliverove zdravotné ťažkosti, mali sex asi päťkrát. Aj teraz som sa bála, aby si nespôsobil nejakú ranu. Musel si dávať veľikánsky pozor. Potom som zbehla dole po večeru a na dvoch tanieroch ju doniesla do posteľe.

„Bolo to výborné," pochválil ma Oliver.

„Teraz myslíš jedlo či milovanie?" hrala som sa s ním.

„Aj jedno, aj druhé," odpovedal jednoducho.

„Ďakujem," pobozkala som ho a dala taniere bokom. Len sme si tak vedľa seba ležali. Po chvíli sme sa začali spoločne fotiť. Smiali sme sa, uškrňali, robili grimasy. Nakoniec sme sa bozkali. Boli to prekrásne fotky. Potom som ich zavesila na facebook. Pochopiteľne, že len tie vhodné pre oči kamarátov. Hneď nám chodili krásne komentáre.

Jeden napísala Emily: *Už chcem neterku!*

Smiala som sa a odpísala: *Musíme počkať.*

Ďalej komentovala: *Neviem sa dočkať! Verím, že sa vám pošťastí.*

Počúvaj, láskavo sa nám staraj o neter, dobre? - napísal Oliver.

Aj to raz príde ;-) - ukončila debatu.

Keď som tak nad tým uvažovala, bola by som najšťastnejší človek na svete, keby sa bábo podarilo. Vždy sme to chceli. No vzhľadom na Oliverovu liečbu to aktuálne nebolo vhodné.

„Šiel by som niekam von. Ale nemôžem ísť medzi veľké množstvo ľudí," rozprával mi a ja som sa k nemu pritúlila.

„To nevádi. Ráno pôjdeme aspoň k vašim."

Prikývol a pohladil ma.

Na druhý deň bolo neskutočné, ako radostne sa tvárili Ema, Adam, James a dvojčičky, keď ho videli takého plného života. Zmena o stoosemdesiat stupňov. Samozrejme, že nebol neskutočne silný, no bolo to o poznanie lepšie ako pred liečbou. Sadol si s Jamesom bokom a znova hrali staré triky s

kartami. Smiali sa. Mne stačilo sedieť pri nich, pozerat' sa a zabávat' sa s nimi. Bolo to ako nový život. Slnko po neskutočne dlhej tme.

14.10.2012:

Prevalila som sa na posteli a ako prvé mi napadlo, že Oliver nie je vedľa mňa. Prudko som otvorila oči a hľadela na prázdnu polovicu postele. Bola som rozčarovaná zo zmeny, obliekla som si župan a kráčala po schodoch do obývačky a kuchyne. Nikde som ho nevidela.

„Kam šiel?“ pozrela som na Berta. Potom mi napadlo, že mi už totálne preskočilo, keď sa rozprávam s kocúrom, a pokračovala som v hľadaní na chodbe. Pri dverách som zbadala, že chýba Nelina vôdzka. Došlo mi, že ju Oliver šiel prevetrať, a upokojila som sa. Na druhej strane som sa vrátila do reality tým, že som si uvedomila, že mám narodeniny. 21 rokov. Sadla som si na stoličku pri stole.

„Ahoj,“ prebralo ma od vchodových dverí.

„Ahoj, miláčik,“ vrátila som mu pozdrav s úsmevom.

Pustil Nelu z vôdzky a došiel ku mne: „Tak... čo s dnešným dňom?“

„Hm... neviem,“ pokrčila som ramenami.

„Ráno som zistil, že nemáme nič v chladničke. Pôjdeme na nákup?“

„Spoločný nákup? Nemôžeš ísť medzi ľuďmi. Nechcem riskovať. Ja nakúpim,“ rozhodla som.

„Ale Nen...“ objal ma zozadu cez operadlo stoličky.

„Nie. Pekne ostaneš doma, vezmi si lieky, ja som o chvíľu doma,“ povedala som naoko prísne a v spálni som sa obliekla. Vo svetlých šatách a v bunde som sa vybrala na nákup do mesta a po hodine a pol sa vrátila s tromi plnými taškami.

„Miláčik, pomôžeš mi?“ zakričala som na neho a ledva zabuchla dvere. Keď som sa otočila a pozrela do obývačky, položila som tašky a ostala som nemo stát'. V obývačke bol prestretý stôl so sviečkami a o operadlo jednej stoličky boli priviazané farebné balóny.

„Všetko najlepšie,“ poprial Oliver, došiel ku mne s veľikánskou kyticou (dvadsaťjeden červených ruží) a ja som nedokázala slovami vyjadriť, aká som šťastná.

„Ďakujem,“ šepkala som a bozkala ho.

„Ja ťa ďakujem, že si. Že ťa mám už dva roky. Čo sa týka nášho vzťahu, dva prekrásne roky.“

„Ty mi nemáš za čo ďakovať. Presne pred dvoma rokmi sme spolu začali chodiť a nedovolím, aby sa to niekedy zmenilo. Nikdy,“ objala som ho s neskutočnou láskou, ktorú som k nemu cítila.

„Mám pre teba ešte darček, kým sa pustíme do obeda.“

„Naozaj?“ opierala som sa o jeho hrud'.

„Áno,“ odtiahol sa, vzal z gauča veľkú obálku a podal mi ju. Otvorila som ju a našla v nej papiere. Začala som čítať.

„To...“ zhlboka som sa nadýchla a vydýchla, „myslíš skutočne vážne?“ Hľadela som mu do očí.

„Áno. Neboli sme na svadobnej ceste. A vždy si chcela vidieť Paríž.“

„Láska, si úžasný. Ďakujem a spoločne si to užijeme,“ predpokladala som.

„Je to v lete. Dovtedy bude všetko tak ako pred dvoma rokmi.“

„Nie,“ pokrútila som hlavou, položila kyticu, obálku a chytila ho za pás, „všetko bude iné ako doteraz. Budeme manželia, ty úplne vyzdravieš a na tej ceste začneme pomaly plánovať rodinu, a naša láska bude len rásť a rásť. Tieto všetky veci dokopy sme zatiaľ nikdy nemali.“

Zamyslel sa a pobožkal ma s úsmevom na špičku nosa: „To máš pravdu. Bude to krása.“

Keby sme len vedeli, ako sa v tej chvíli mylíme...

25.10.2012:

Prešli krásne dni, keď som bola šťastnejšia ako kedykoľvek predtým. Oliver znovu naplno žil a

nič viac som nepotrebovala. Lúbila som ho. Až kým som sa v tú noc nezobudila. Počula som divné zvuky. Vedľa mňa ležal Oliver a triasol sa.

„Oliver," nahla som sa a zobudila ho. Otvoril oči a rozklepali sa mu zuby.

„Je mi zima," šepkal.

„Ó, nie," postavila som sa a obišla posteľ, aby som mala k nemu lepší prístup. „Bolí ťa niečo? Ved' celý horíš," položila som mu ruku na čelo. Bol ticho. Rýchlo som vytiahla zo zásuvky teplomer a podala mu ho, nech si odmeria teplotu. Vytiahla som deky a poriadne ho zababušila. Po chvíli mi podal teplomer. 39,8 °C.

„Pôjdeme do nemocnice. Pomôžem ti," podopierala som ho a pomaly došiel k autu. Zabuchla som za ním dvere a naštartovala. Ešte nikdy sa mi na volante netriasli ruky tak ako v tejto chvíli. Prišli sme do nemocnice a hneď ho na vozíčku brali k lekárovi. Mne ostávalo len čakať a čakať. Nechcela som uprostred noci všetkých pobudiť, takže som nevolala ani našim, ani Oliverovej rodine. Chodila som sem a tam a nemohla sa upokojiť. Po hodine prišiel doktor Donet.

„Nena..."

„Ako mu je? Už ste zrazili teplotu?" vyhrkla som na neho rýchlo.

„Nena, počúvaj ma... zavolaj celú rodinu."

Ostala som na neho šokovane hľadieť: „P... prosím? Zbytočne sa vystrašia."

Keď som to hovorila, zlomil sa mi hlas. Nemyslí tým, že o chvíľu zomrie... nemyslí...

„Nena, mala by si ich všetkých zavolať."

„Ale... ved'...povedzte, že nie..." ako totálna hlupaňa som sa stránila pravdy a nepočúvala. „Vy si robíte žarty, však?"

„Bohužiaľ, to povedať nemôžem," odpovedal otvorene.

Vyšli mi slzy a rozplakala som sa. Akoby ma osvietila realita a všetky emócie vybuchli. Hystericky som pochodovala a zavolala našim, a keďže boli v nemocnici, pribehli ku mne. Plakala som. Nebola som schopná zavolať Oliverovej rodine, tak to spravila mamka. Prišli jeho rodičia, dvojčičky, James, Kris, aj Emily.

„Ja neviem, prečo ste mali prísť všetci," povedala som, no tušila som. A keď som hľadela na mamku, vedela som, že aj ona takto niekoľkokrát volala celú rodinu. Keď došiel doktor, pozrel na nás.

„Oliver dostal infekciu. Teplota mu vystúpila nad 40 a nechce ísť dole. Nič nepomáha."

„To znamená?" spýtal sa James so strachom.

„Je mi to ľúto. Jeho organizmus nevládze bojovať. Zomiera."

Začalo sa plakať a mne v ušiach znel dookola hlas: zomiera, zomiera, zomiera... bolo to neznesiteľné.

„Môžeme ísť za ním?" spýtala som sa s mokrými okuliarmi od slz.

„Samozrejme," prikývol. Nasucho som prehltna a došla k izbe. Opatrne som vošla do miestnosti a videla ho ležať na posteli, a do žily mu tiekli nejaké lieky. V tom okamihu mi bolo absolútne jedno, čo mu dávajú. Ani som sa nad tým nepozastavovala. Len nad tým strašným pocitom pri srdci. Až vtedy som pochopila, aké to je, keď srdce bolí. Sadla som si k posteli a chytila ho za ruku. Prvé, čo mi napadlo, bolo, aký je horúci. Ani na mňa nepozrel. Len nehybne ležal so zatvorenými očami. Dala som si jeho ruku k líci. Chcela som naposledy cítiť jeho dotyk. Ako-tak živý. Dala som na ňu bozk a pohlol prstami. Poslednýkrát ma pohládil. Ostatní stáli za mnou, a pritom som si to vôbec neuvedomovala. Sedela som tam, ani neviem ako dlho. Či minúty, či hodiny. Nedokázala som to odhadnúť. No všetci sme boli pri ňom až... do jeho istého konca. Len dvojčičky spali vo vedľajšej prázdnej izbe. Nakoniec ma všetci nechali s Oliverom osamote. Nedokázala som to v tej chvíli prijať. Verila som, že už je po všetkom. A opäť prišiel kopanec do hlavy, a dokonca taký tvrdý. Väčší byt nemohol.

„Lúbim ťa," pošepkala som nezrozumiteľne a dala mu pusu na pery. „Vždy budem. Prisahám. Naveky. Si moje jediné šťastie," hladkala som ho po tvári a habkala cez vzlyky a plač.

Odišla som od neho, až keď ma mamka ťahala preč. Sedela som v aute na zadnom sedadle, tatko riadil a mamka sedela vedľa mňa. Silno ma držala za ruku a opierala som sa o ňu. Hladila ma po vlasoch, upokojovala, no nič nepomáhalo. Zrútila som sa psychicky, fyzicky, prsto celkovo, po všetkých stránkach. Dokonca mi nedovolili ísť domov, šla som spať k nim. Teda „spať". Vo svojej bývalej izbe som plakala a plakala celý deň a celú noc. Nikoho som nechcela vidieť. Len moje zvieratá a fotku, kde som s Oliverom. Ležala som schúlená do kľbka a slzy mi tiekli na rám s fotkou. Veľmi to bolelo a neprestávalo.

„Nena," počula som zaklopanie. Bola to mamka. Nechcela som s ňou hovoriť. Neotvorila som.

„Chcem len vedieť, či si v poriadku. Bojím sa o teba," ozvala sa znova.

„Som!" odkričala som nakoniec.

„Moja... zlatko, prosím, pod' von. Nič neješ."

„Nie som hladná."

„Tak dobre. S tatkom budeme dole. Prosím... potom zíd'. A... ešte niečo... zajtra je pohreb."

V hrdle sa mi vytvorila hrča, ktorá nechcela povoliť. Nemohla som ju prehltnúť a rozvzlykala som sa. Pomaly som sa postavila a došla k dverám. Otvorila som ich a mamku silno objala.

„Neboj. Bude dobre," pošepkala a tiež jej vyšli slzy.

„Nemalo to takto dopadnúť," držala som sa jej.

„Ja viem, zlatko," hladila ma znovu po vlasoch.

Na druhý deň ráno som stála pred zrkadlom oblečená v čiernych nohaviciach a čiernej blúzke. Už dávno som nenosila čiernu. Teraz sa vrátila a zdala sa mi ako najkrajšia a jediná farba na hroznom, odpornom svete. Lebo taký bez Olivera bol.

„Nena," vošla mamka. Videla som na nej dlhú čiernu sukňu a taktiež blúzku, „mali by sme ísť.

Všetko som pripravila u teba."

„To už nie je u mňa," pošepkala som, „bez Olivera to nie je u mňa."

Prišla ku mne a objala ma. Dala mi pusu na čelo a vzala ma za ruku dole. Tatko bol tiež oblečený v čiernom. Spolu sme šli do domu, kde som bývala s Oliverom. Nadýchla som sa zhlboka a vošla. Všetci tam už boli. My a veľká Toldova rodina. Všetci hovorili úprimnú sústrasť a, pravdupovediac, som to ani nevnímala. Len som šla do obývačky, kde boli pripravené stoly na kar po pohrebe. Všade stáli fotky a bilo mi to do očí. Začínali ma páliť a tiekli mi z nich slzy. Nieкто ma chytil za rameno. Otočila som sa. Bol to James. Silno ma objal a obidvaja sme plakali.

„Je to ťažké," povedala som cez vzlyky.

„Aj pre mňa, a ešte dlho bude."

Keď ma pustil, všimla som si, že na mňa pozerá Emily. Niečo povedala priateľovi, pustila ho a prišla ku mne.

„Viem, že sa ťa každý pýta, ako sa cítiš. Cítiš sa hrozne. Aj my. Lúbili sme ho," utrela si slzy.

Prikývla som: „Ďakujem. Veľa to pre mňa znamená."

„Zvládneme to."

Znovu som len prikývla, dali sme si pusu na líce a vrátila som sa späť. Rozhodla som sa trochu predýchať tu hroznú atmosféru. Odišla som do záhrady a hľadela na oblohu. Toľko spomienok. Toľko zážitkov.

„Ahoj."

Obzrela som sa. Zbadala som Krisa, ako ku mne pomaly kráča.

„Ahoj," povzdychla som si.

„Všetko je to divné," nadýchol sa a pozeral so mnou dohora.

„Nechápem."

„Tá atmosféra. Ťažká. Skľučujúca. Mama sa v kuchyni nervovo zrútila, otec s tvojimi rodičmi ju dávajú dokopy. Napriek tomu všetkému sa cítim prázdny," rozprával mi otvorene.

„Nechcem cítiť tú bolesť. Chcem zabudnúť," pozrela som na neho. Tiež pozrel na mňa.

„To nesmieš. Oliver tu vždy bude. Máš na neho krásne spomienky, a tak to má byť. Lúbila si ho. A ľúbiš."

„Prečo mi to robíš?" znovu som sa stala fontánou nárekov a sadla si na záhradnú lavičku.

„Nen," čupol si predom mňa, „ty to nechápeš? To, že je preč, neznamená, že je preč z tvojho srdca. Časom to povolí a budeš na neho spomínať bez slz, s úsmevom na tvári. Bol to úžasný človek a máš šťastie, že si ho poznala. Lúbil ťa."

„Ale ostala som tu sama. Nemá ma kto ľúbiť," povedala som zúfalo a zronene cez vzlyky.

Podal mi vreckovku: „V našej rodine nebudeš nikdy sama." Dokonca sa usmial. Musela som sa aj ja. „A ver, že stretneš svojho ďalšieho Olivera."

Hľadela som mu do očí: „Ďakujem."

„Je mi ct'ou. Poďme dnu. O chvíľu sa pôjde do kostola."

Prikývla som, použila vreckovku a šla dnu. Prišla ku mne mamka.

„Postavili sme Emu na nohy. Tak pod'. Musíme ísť," silno ma držala za ruku a viedla. Bola som im všetkým vd'áčna. Doteraz som chcela byť sama. Sama so svojím smútkom. Ale odvtedy, ako som vošla do domu, cítila som jemný plamienok, keď ma objali a rozumeli mi ľudia, ktorých som mala najradšej na svete. Už som nechcela byť sama. Na moje prekvapenie ma posadla panika z osamelosti. Nasadla som do auta a nadýchla sa. Chcela som už mať o pár rokov viac a necítiť tento smútok. Vystúpili sme pred kostolom. Cítila som sa divne, keď mi mamka hovorila, kde mám stáť a potom počúvať kňaza. Bola som Oliverovou manželkou, ale ako dieťa som sa zatvorila do izby a všetko vybavila mamka s Emou. Hanbila som sa za seba. Tiekli mi slzy a oprela som sa hlavou o mamkino rameno.

„Prepáčte. Ty, Ema a hlavne Oliver," pošepkala som jej.

„Zlatko, tak nehovor," dala mi pusku na líce a prikývla som. Po chvíli som zistila, že kňaz samozrejme hovoril to, čo na každej smútočnej omši. Nepoznal Olivera. Nepoznal nikoho z nás. Chcelo sa mi z toho zvracať. Prečo vlastne slúži omšu kňaz, ktorý ho ani nikdy nevidel? Otočila som sa a utekala von. Zastala som pri najbližšom kríku a všetko šlo von.

„Nena!" pribehla za mnou mamka. „Už je dobre? Pod', vzadu sú toalety," dotiahla ma tam a vyvrátila som zvyšok. Vypláchla som si ústa vodou a oprela sa o stenu.

„Ukáž," chytila mi čelo, „nemáš horúčku. To je tým stresom."

Prikývla som a zatvorila oči. Prešlo to. Vyšla som von, a to, čo sa dialo ďalej, som vôbec neregistrovala. Akoby mi vypol mozog. Cítila som len, že mi padajú slzy, že sa dotýkam zatvorenej truhly a, že na ňu pokladám extra červenú ružu, na ktorú som dala bozk.

Ani neviem, ako dlho som stála a všetci mi po jednom priali úprimnú sústrasť. Len som prikyvovala. Keď sme prišli k nám na kar, nemala som na nič náladu. Večer, keď všetci odišli, som sa zamkla v tichom dome a zhlboka nadýchla. Pomaly som vyšla po schodoch a zbadala po stenách chodby všelijaké fotky mňa a Olivera. Bolelo to. Rozplakala som sa a vošla do spálne. Nad posteľou sme mali veľikánsku fotku zo svadby. Pod ohňostrojom. Už som si ani neutierala slzy. Lahla som si na Oliverovu stranu posteľe a myslela na všetko, čo sa tu dialo. Od zlých až po tie najkrajšie spomienky. Plakala som tak, že som ledva sťahovala dýchať, a neprestávalo to. Prосто nie... Vzala som si Oliverov vankúš a celú noc ho objímala. Od únavy som zaspala až na druhý deň.

10.11.2012:

Zazvonila som u dverí Toldovcov a čakala na otvorenie.

„Ahoj, zlatko," hneď ma privítala Ema a pustila ma dnu.

„Ahoj. Môžem?“

„Jasné. Šla som si akurát zaliať kávu. Pridáš sa?“

„Rada," pousmiala som sa a vošla. Ach, to krásne rodinné teplo, ktoré z tohto domu vyžarovalo. S Emou sme vošli do kuchyne a postavila kanvicu na dve šálky kávy. Sadla si ku mne.

„Kde sú všetci?“ spýtala som sa. Na dom Toldovcov tam bolo podozrivé ticho.

„Adam je v práci a James vzal dvojičky do zoo.“

„To je super," usmiala som sa. Aj keď som sa nejako extra dobre necítila.

„Zlato, netýraj sa zbytočne. Nechceš byť doma sama, však?“ vycítila zo mňa.

Pozrela som si na ruky. Mala ma prečítanú ako otvorenú knihu.

„Tvoji rodičia ti navrhli, aby si sa k nim opäť presťahovala," pripomenula mi.

„Ja viem, ale nechcem ten dom opustiť. Bol to domov. Môj skutočný domov, kde bol Oliver. A... neviem, čo robiť. U našich by som tiež bola väčšinu času sama," predpovedala som možnosti.

Kanvica sa vypla a Ema zaliala kávu.

„Pozri... aj mňa to neskutočne bolí. Nie si jediná, kto chodí denne na cintorín. Ale dievča, máš 21 rokov. To chceš ostať v tom dome sama s Nelou a Bertom do konca života? Vieš, že by to Oliver nechcel. Minule som sa rozprávala s tvoujou mamou. Obidve sme toho názoru, že by si mala navštevovať kurzy a v júni skúsiť vysokú školu. Nie je zdravé takto žiť. Pôjdeš do spoločnosti a budeš myslieť na iné veci.“

Hľadela som na ňu. Odchlipla som si z kávy a potom pridala cukor. Zamiešala som.

„A ty sa s tým dokážeš vyrovnáť?“ spýtala som sa s obavami.

Nemala som. V očiach sa jej zaligotali slzy.

„Prepáč, ja...," ospravedlňovala som sa.

„To nič," usmiala sa a zotrela ich, „vieš, ja mám rodinu. Manžela, Jamesa, dvojičky - nemôžem si dovoliť zaliezt' do izby a nerobiť nič. Nežiť. To sa prosto nedá. Deti ma držia nad vodou. Keby tu ostal len James, ktorý sa o seba dokáže postarať, a nemali by sme dvojičky, vtedy by som sa zbláznila. Ale dvojičky chcú byť stále vonku, chcú niečo robiť, a to mi pomáha. A aj Jamesovi.“

Prikývla som: „Ja...vlastne som sem prišla aj pre jednu vec...“

„Áno?“

„Myslela som si, že som tehotná. Ale... bol to planý poplach," pozerala som na obrus stola.

„Nena," chytila ma za ruky, „musela si vedieť, že to nie je pravda. Oliver bral mnoho liekov a museli ste používať ochranu i dávať si pozor.“

„Ja viem. Len... mi to mesiac meškalo. Asi zo všetkého, čo sa dialo. Nádejala som sa," priznala som pravdu.

„Chápem a nevadí to. Si mladá, ešte sa vydáš a budeš mať deti," vyslovila s istotou.

„Nie. Oliver bude naveky môj jediný," trvala som tvrdohlavo na svojich slovách.

Odpila si, položila šálku a zahľadela sa mi do očí: „Teraz ma pozorne počúvaj. Síce tu Oliver fyzicky nie je a hovorí sa mi to ťažko, no nič to nemení na tom, že si súčasť našej rodiny a ostaneš mojou nevestou naveky. Vážim si ťa, si mi ako dcéra a nezmení to ani fakt, keď si nájdeš priateľa a vydáš sa. Ty si to zaslúžiš. Zamysli sa nad tým. Nie teraz, ešte je skoro, no čas to spraví.“

„Neviem si predstaviť vedľa seba iného muža," pokrútila som hlavou.

„Daj tomu všetkému čas. A teraz si rozmysli, o akú školu máš záujem, a začneš žiť.“

Prikývla som a odpila si z kávy. Samozrejme, že vytiahla sušienky ku káve, ponúkla mi obed, ako vždy, a samozrejme, že som nemohla odmietnuť. Jej kulinárskemu umeniu sa nedalo odolať, a ani to nikdy nedovolila.

„Nevieš, či dnes Kris pracuje? Dlho som ho nevidela," spýtala som sa.

„Dnes by mal. Je víkend," zamyslela sa.

Dopila som, umyla šálky, taniere a šla do Fenixu.

3. Radikálne kroky

Chcela som prísť na iné myšlienky. Vošla som do baru. Keďže ešte nebol večer, nemali tam veľa ľudí.

„Ahoj," zakývala som Krisovi. Všimol si ma a usmial sa.

„Ahoj. Čo ty tu?" bol prekvapený.

„Nemôžem ťa prísť pozrieť?" sadla som si k barovému pultu.

„Môžeš," zasmial sa a hľadel na mňa. Videla som, že má červené oči.

„Deje sa niečo?" spýtala som sa.

Pokýval hlavou: „Nie. Prečo?"

„Máš divný výraz," uvedomila som si.

„Len som prekvapený, že si konečne vyšla z domu. Chcel som ťa navštíviť, no nemal som voľný čas. Prepáč," podal mi grepový džús ako vždy.

„To je v pohode. Bola som u vašich," odpila som si.

„Zmenilo sa tam niečo? Depresia stále kraľuje?" usmial sa od ucha k uchu.

„Vážne ti nič nie je? Povedal si to dosť kruto," zdal sa mi divný.

„Nie. Som v pohode."

„Tvoja a moja mama chcú, aby som si dala prihlášku na vysokú školu," zmenila som tému, keďže o sebe očividne hovoriť nechcel.

Pozrel na mňa: „Otázka je, či to chceš ty."

„Asi to tak bude najlepšie. Som zvedavá, čo z toho vznikne. Rozmýšľala som nad psychológiou," hrala som sa so slamkou v džúse.

„V tej si ťa viem predstaviť. Aj keď sama sa nedokážeš psychicky postaviť na nohy."

Ostala som na neho zarazene hľadieť. Stále sa usmieval.

„To si myslíš?" spýtala som sa prekvapene.

„Áno. Asi áno."

„Si úbohý," postavila som sa a šla preč. Urazil ma. Že ja sa neviem postaviť na nohy?! Nastúpila som do auta a od zlosti buchla do volantu. Asi mu preskočilo. Keď som došla domov, šla som odomknúť, lenže bolo otvorené. So strachom som opatrne vošla a obzerala sa po chodbe. Potom som nazrela do obývačky.

„Bože, James," chytila som sa zhrozene za srdce. Sedel na gauči a pozeral telku.

„Vystrašil som ťa? Prepáč," ospravedlňoval sa, „pod'. Sadni si."

Sadla som si k nemu a pohľadom zastala na fotke za ním. Vtedy ma niečo napadlo. Akoby som videla zdravého, živého Olivera. Určite som zbledla a zamrazilo ma.

„Tak...ja...teda načo si prišiel? Sorry, jasne, že ma môžeš navštíviť, lenže... chápeš."

„Chápem," usmial sa a otvoril notebook. „Mama mi hovorila, o čom ste sa dnes rozprávali. Takže sa rozhliadneme po školách."

Iba som na neho ticho hľadela. Spamätala som sa, až keď vytiahol knihu.

„Tu je zoznam a potom si ich prezrieme na ich internetových stránkach. Hľadal som tak svoju. Takže... zdravotníctvo?"

„Rozhodne nie. Keď vidím našich," zamietla som.

„Jasné," zasmial sa. „Techniku a strojnictvo tiež škrtám, však?" spýtal sa s úškrnom.

„Nedokážem nič opraviť, ani poskladať origami," predstavila som si.

„Fajn," škrtol a hľadal. „Čiže škrtáme aj umeleckú."

„Ty si zlý," trepla som ho pobavene vankúšom. Smiali sme sa.

„Ďalej tu sú humanitné odbory, filozofia..."

„Počkaj," rozmýšľala som, „v tom by sa možno niečo našlo. Psychológia?"

„Fajn. Dám do krúžku. Ešte niečo? Učiteľka? Prekladateľka?“

Hľadela som si na ruky. Úporne premýšľala.

„Zakrúžkuj.“

A tak sme hľadali na nete stránky škôl a hodnotili ich. Keď som nebola sama, deň zbehol ako nič, a bolo jedenásť hodín v noci. Jedli sme pizzu, pili kolu a skončili s prezeraním vybraných škôl v krúžku na nete.

„Tak. A teraz sa budeš učiť a pripravovať na testy.“

„James? Sú v júni,“ smiala som sa.

„Ja viem. Ale rok si nechodila do školy,“ pripomenul.

„Chceš povedať, že som tupá?“ prekrížila som si ruky na hrudi.

„Nie,“ smial sa, „ale musíš byť presne taká dobrá, ako keď sme boli spolužiaci.“

Nastalo ticho. Jamesovi zmizol úsmev z tváre.

„Nemyslel som... prepáč, som totálny idiot.“

„To je v pohode...“ zahovorila som s umelým výrazom tváre.

„Tak ja už pôjdem. Premyslí si to, dobre?“ postavil sa.

Prikývla som a odprevadila ho k dverám. Silno sme sa objali.

„Bude fajn,“ pošepkal.

„Ja viem. Tak už bež. Musíš byť unavený.“

Odišiel. Lahla som do postele a zaspala. O piatej som už bola hore a nemohla spať. Tak som vzala knihu a čítala si. Upokojovalo ma to. O desiatej som konečne vošla do sprchy a o hodinu raňajkovala. Popritom som si zapla notebook a písala. Pípla mi správa. Položila som kolu a pozrela na esemesku:

Prepáč za ten včerajšok. Som debil. Nechcel som sa ťa dotknúť. K.

Prevrátila som očami a len mu prezvonila. Dala som si hrianku a ďalej písala. Keď sa mi nezval do večera, rozhodla som sa ísť za ním. Vo Fenixe nebol, tak som sa vybrala k nemu domov. Našla som číslo bytu a zaklopala. Ozval sa smiech a potom sa otvorili dvere. Otvoril mi hnedovlasý chalan a hľadel na mňa. Z bytu vychádzal dym a ovalila ma vôňa.

„Ahoj. Tak čo to bude?“ usmial sa.

„Čo?“ nerozumela som. „Hľadám Krisa.“

„Aha... potrpíš si na neho. Ale ja ti môžem dať to isté. Ak máš prachy,“ vystrel sa.

„Čo?“ bola som úplne mimo. „Čo dať?“

„Počkaj...Kris!“ zakričal dozadu.

„Čo je? Nezvládneš to sám?“ prišiel z obývačky Kris. Smiech ho prešiel. „Nena? Čo tu robíš? To je moja švagriná, ty pako,“ odtiahol ho preč a vyšiel ku mne na chodbu. Zatvoril za sebou dvere bytu.

„Čo to malo byť?“ hľadela som Krisovi do očí.

„Nič. Prečo? Je to môj kamoš. Šibe mu,“ pozeral na stenu za mnou.

„Kris, prestaň a povedz mi, čo sa s tebou deje?! Čo chcel predať?“ nevydržala som.

„Čo ja viem, čo chcel predať?“ rozhodil rukami.

„Pozri mi do očí!“ skríkla som.

„Čo si moja matka, alebo čo?!“ tiež zvýšil hlas a hľadel na mňa červenými očami.

„Ty niečo berieš?“

Bol ticho. Začala som búchať do dverí. Otvoril ten jeho kamoš a vošla som dnu. Boli tam zvyšky po marihuane. Na stole ležali balíčky a jedna biela čiara. Asi som vyrušila toho „kamoša“. Otočila som sa a pozrela na Krisa.

„Takže ty droguješ?“ položila som priamu otázku.

„Nen...“

Došla som k nemu a dala mu facku: „Ako dlho?!“

„Prestaň!“